

og med en almindelig anerkendt Retsgrundsætning. Man har derfor ikke kunnet følge disse Betæneligheder saa vidt, at Retten nægtedes, saa meget mindre som Tilbageholdelsesretten ogsaa findes anerkendt i andre Retsforfatninger, f. Eks. den tyske, men man har foreslaaet at undergive den visse Begrænsninger.

Forinden disse Begrænsninger omtales, skal det bemærkes, at § 39 kun hjemler en Tilbageholdelsesret, ikke nogen Panteret med deraf flydende Adgang for Kommissionæren til eventuelt at realisere de paagældende Genstande til sin Fyldestgørelse. Videre rækker gældende Ret ikke, og en Panteret ses ikke at være paakrævet af Hensyn til Kommissionæren, saa meget mindre som adskillige af de under § 39 faldende Genstande have ringe eller ingen Salgsværdi. Endvidere hjemles Tilbageholdelsesretten i Henhold til den ovennævnte Retsgrundsætning kun, naar Kommissionæren har modtaget de omtalte Ting ifølge Hvervet, og kun for Fordringer ifølge dette. At Fordringen skal være forfalden, er ikke Betingelse for Tilbageholdelsesretten.

De ovenfor antydede Begrænsninger af Tilbageholdelsesretten bestaa deri, at den kun haves, forsaavidt Kommissionærens Sikkerhed for de nævnte Fordringer ellers vilde udsættes for Fare, og at den kan fjernes ved, at Kommittenten stiller betryggende Sikkerhed for Fordringernes Betaling. Disse Begrænsninger stemme vistnok ikke med gældende Ret, men det ses ikke rettere, end at de kunne anerkendes, uden at berettigede Hensyn til Kommissionæren tilsidesættes, og at de i væsentlig Grad fjerne de Betæneligheder, som knytte sig til Tilbageholdelsesrettens Anerkendelse.

Bestemmelserne i nærværende Paragraf angaa saavel Handelskommission som civil Kommission.

Om Kommissionærens Selvindtræde.

§ 40.

Spørgsmaalet om Kommissionærens Ret til at indtræde som Køber eller Sælger af det Gods, Kommissionshvervet angaar, er et af de mest omdebatterede i Kommissionsforholdet. Mange ere de Argumenter, der ere førte i Marken baade for og imod en saadan Ret for Kommissionæren. Af de Grunde, der tale for i Almindelighed at tillægge Kommissionæren en saadan Beføjelse, skal navnlig anføres, at en Kommissionær ved selv at indtræde som Køber eller Sælger ofte vil være i Stand ikke alene til hurtigere at hidføre det af Kommittenten ønskede Resultat af Hvervet, men ogsaa til at skaffe Kommittenten gunstigere Priser, og at det først og fremmest er disse to Ting, Kommittenten lægger Vægt paa, medens det som Regel ikke har Interesse for ham, om det ønskede Resultat opnaas ved en Retshandel med Tredjemænd eller paa anden Maade. Et Firma, der plejer at modtage Hverv, gaaende ud paa Indkøb i Kommission af en bestemt Vareart, kan saaledes benytte sine Erfaringer og Forbindelser til paa et Tidspunkt, hvor Konjunkturerne ere gunstige, for egen Regning at indkøbe til billige Priser et stort Parti Varer af den paagældende Art, hvilke det saa kan have disponible for sine sædvanlige Kommittenter, hvem Firmaet paa denne Maade bliver i Stand til at betjene bedre og hurtigere, end hvis det først skulde sætte sig i Bevægelse for at gøre Indkøb, efter at det havde modtaget en Ordre fra en Kommittent. Kommissionæren vilde i Almindelighed gøre en mindre fordelagtig Handel, naar han skulde foretage en Række Smaaindkøb i Henhold til de enkelte ham overdragne Hverv, end naar han paa én Gang kan købe et større Parti, hvis billige Priser derefter komme Kommittenterne til Gode gennem hans Selvindtræde som Sælger. Det ses derfor ogsaa jævnligt, at Kommittenter foretrække saadanne Kommissionærer, som selv drive Forretning for egen Regning med Varer af den paagæl-